

בתוכנית-היחיד החדשה שלה נראית חוה אלברשטיין כמלכת הסקס

התחלתי לתת לה עצות איך להתאפר ואיך להתלבש. ופתאום גיליתי שלמעשה ציץ לה התנגדות לכל הדברים האלה. להיטך — היה בה צימאון עצום לכל הפרטים הקטנים, אותם פרטים קטנים רי חשבים שזמרים בחוף-לארץ אפילו לא חושבים עליהם, כי יש להם אמרנגים-איי שיים החושבים שבבילום הם שמכתיבים להם את צבע הנעליים, ואת מיספר השיר הוקים שעליהם להפליט במסיבות העיתון נאים.

ועוד גיליתי — שחווה למעשה מסדרת את כולם. היא אומנם מוטיעה בסטיות, ככה עם גיטרה, כמו שרגילים לראות אר-תה, אבל היא מגניבה לקהל את כל מה שהיא אוהבת. ואז הקהל מקבל הכל. וי-חווה, התברר לי, רצתה למעשה ללכת עד הסוף, רק לא העזה, או אפילו לא ידעה איך.

וכך קרה שהיא ביקשה את עזרתי וי-אני, אספר לומר עלי הכל — שאינני במאי טוב, שאינני שחקן טוב, אבל דבר אחד ברור לי — יש לי טעם. ועובדה, שחווה קיבלה את הטעם שלי מהרגע שהחלטנו ללכת יחד.

מאז התחלתי לגלות לחווה, קודם כל, את חוה. שהיא נשית, שהיא יפה, שיש לה פנים כליכך חושניים שאיני יודע להחליט אם היא שחקנית או אם היא זמרת. שהיא קצת אולרפיישן, לפי שנות הארבעים. ולפי החווה הזאת בנינו את התוכנית ואת ה-במה, ואת התלבושת ואת האיפור.

וכדי לא להדהים את המאזינים עד כדי התנגדות, בנינו את החלק הראשון מכל מיני שירים, ואילו את החלק השני, כמו סטריפטזי רחוני של חווה, וזאת אומרת: אשה שמדברת על עצמה במילים פשוטות.

אבל האמת היא שההסתעף הצטוויה ב-תוכניתה החדשה של חווה היא לא רק לגבי תדמיתה החדשה של הזמרת כי אם לגבי תדמיתה של הזמרים בארץ בכלל, וכמו ש-היא מסבירה בעצמה, בין המכניסים של ה-בוקר, לשמלה הסגולה הארוכה של הבמה האדומה בערב: „בארץ אוהבים להדביק לזמרים תוויות. הם צריכים להיות כאלה חברה'מנים, מפתחים להתלבש, מסתחים ל-התנועע. מזלזלים בצד החיצוני, בעיני, לעלות על הבמה בלבוש יפה, כשכל מבט מתוכנן וכל תנועה מסוגנת ומתוכננת — זה כבוד לקהל. תמיד חשבתי כך, אבל לא היה לי האומץ.“

„צדי, שהיה דווקא מן הקהל שלא אהב אותי, דחף אותי לעשות דברים שלא הייתי מרשה לעצמי לעשות קודם. ויש לי הרבה שישנם גם זמרים אחרים שמרגישים כמוני — ומפחדים. ומשום כך נוצר בארץ מצב שכל הזמרים שרים לילדים, ואין בעצם זמר ששר למבוגרים.“

„אני הייתי רוצה שדעבר שלי יהיה מס-פיק רענן לצעירים, ומסטיק בטעם טוב למבוגרים.“

אסי

חדריך

תיאטרון

פריג'נט (הבימה, האולם הגדול) — גיבורו של איבסן מקבל מן הבמאי, יוסי יורעאלי, פרשנות וחדשנות: תיאור הירד דרותו של אדם, דרך עולמו הסנימי, שיגי ויונתיו והזויתיו, תפאורה מדימה, תיאטרון ראוותני, המגייס שפע של פעלולים ואמ-צעים טכניים, אבל לא מצליח לזעזע מ-בחינה ריגשית, והמישחק מתקפח כאילו היה גורם מישיגי.

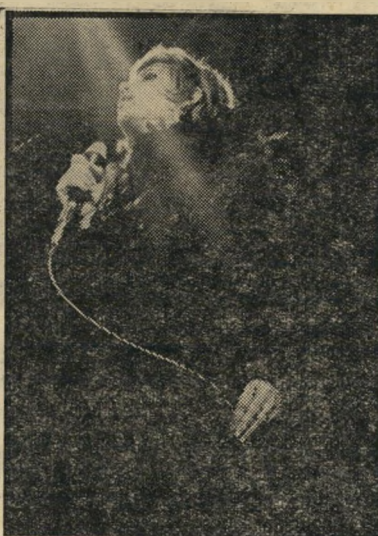
השושנה המקועקעת (הבימה, ה-אולם הקטן) — הבמאי, מייקל מיצ'ם, מציג את מחזהו של טנסי ויליאמס באיטיות, בדרמטיות רבה — אך מצליח לעניין דחקה בחלקה האחרון של ההצגה כששני השח-קנים הראשיים (מרים זוהר ואלי כהן) נעזרים בהומור רב וממחישים את הליג-לוג של המחבר לטבע האנושי, וזו כלונתו האמיתית של ויליאמס במחזה זה.

אלא שלאותה נערה אפרורית, בעלת תד-מית קבועה של „זמרת רצינית“, יש חומר-נפץ שהיא מסתירה מזה שש שנים. ואותו חומר-נפץ הוא זה שהופך אותה מנערה אפרורית על המידורה, לאשה קורנת על הבימה, מסתם זמרת ברננית לאישיות מר-תקת, אשר בהחלט כדאי להביט בה שוב. ובעיקר — לשמוע אותה שוב.

„אני חושב שיש בה משהוא נורא פטא-לי“, מסביר צדוקצדי צרפתי (מי שמביים

היא נראית כמירשם מדוייק לאנטרכוכ-בת: קטנת-קומה, גיורתה רגילה בהחלט. פניה חסרים איפור. עיניה ממוסגרות ב-משקפיים. משקפיים סתם. מצחה מכוסה בקצוות שיער. תנועתה הטיפוסית — משי-כת אותה קצת-שיער מרדנית על מצחה, בלי הרף כמעט. היא לבושה ברישול. רי-שול סתם. אין בה שום דבר שימשוך אותך להיבט בה שוב.

והדבר המצחיק ביותר (מצחיק אפילו אוי-

חוה אלברשטיין בתוכנית

„לא הייתי מרשה לי זאת קודם...“

בפעם הראשונה בחייו בכלל, ובפעם ה-ראשונה בארץ, כשהמודר בהופעת-יחיד מסוג זה) מה מסתתרת מאחורי חווה, ש-כולם מכירים, ושואף אחד אינו מכיר, ל-דעתו.

„למען האמת, כשהכרתי אותה לא יכול-תי לסבול אותה. זה היה כשהופענו יחד בשירירחל. היא כליכך הרגיזה אותי, ש-

תה בעצמה) הוא שבתוכנית-היחיד החדשה שלה נראית חווה אלברשטיין כמלכת-הסקס. לא, אין זו בדיחה, וגם לא תעלול פיר-סומת. אין זו הערה עוקצנית. זו פשוט ההפתעה הגדולה שמכינה חווה'לה לכל מי שנדמה היה לו שהכיר אותה עד היום: זמרת מפורסמת, אניגת טעם צנועה בהר-פעתה ורחוקה מטורי-הרכילות.

ישלו בו חלק הן מאוד בהריון: שולח הן (רעייתו של התמלילן **אבי קורן**) ותמר ריוזנפלד, זמרת שזו לה הופעתה הרא-שונה בפומבי. ●●● הריון מסובך יש לתוכנית-היחיד העתידה של יהורם גאון. הבמאי ז'ק קאנטי ביטל (או התבטל) את ביקורו בארץ, ולא יביים את גאון, ובמקומו יבוא גאון יותר קטן בשטח ה-בימוי, אבל מפורסם וברוק בשטח האמרג-נות — **ברונו קוקטריס**, מנהל אולמ-פיה כדי לתת מה שמכונה „קוסמטיקה“, שעה שאת העבודה עצמה יעשה פרפר-תיאטרון מקצועי — **ליאונרד שך** (פר-פרים הם חופשיים). ●●● כל מי שלא יהיה לו מה לעשות ביום העצמאות — יוכל לעשות זאת ביריד המזרח בתל-אביב, שם ייערך מופע „פופ“ ענקי, בהש-תתפות להקות כחול מזעזע, מונגו ג'רי, הכריסטי, הרבסט, לוס פאראגואיס, האר-יות, עוזי והסנגונות, הקוקטייל, המזלזב, ומשה טימור שיינחה את הערב במקצב יוצר. גם מתקני היריד יקומו לתחיה, ו-

אמנות

תיאטרון

ברנר מציג את

הדתיים כנגסטרים

אין כמו שערורייה קטנה לעורר סקרנות גדולה: כשהבימה דחתה את הצגת מעבר לגבולין של יוסף חיים ברנר, עד להודעה חדשה, הקים הבמאי, יוסף מונדי, קול צע-קה, וכל הדבורים העיתונאיות עטו על הסרף. במשך שבוע לא ירד מונדי ו-הבימה מן הבימה.

עכשיו, משהחלו ההצגות הראשונות, וי-מונדי הציץ לכמה עיתונאים בכירים לבקר בהן, כדי להקדים כמה מילות הסבר ל-מחזה, שהוא פרובלמטי מאוד ומורכב מאוד — הסתבר כי האטריות כבר התקררו. עכ-שיו, זה כבר לא מעניין.

זוהי המציאות הקרתנית של ישראל, וי-למרבה הפלא, אפשר, לדעת מונדי, למצוא לכך סימוכין אפילו במחזה של ברנר, ש-הוא אקטואלי היום כמו בתחילת המאה, מספר מונדי: „בא אלי משהוא, בן-דודו של ברנר, ושאל אותי: אתה חושב שהדור הצעיר יבין את הטיפוסים הגלוחיים האלה? עניתי לו: לדעתי הדור הצעיר לא השתחרר עדיין מכל תחלואי הגלות. יש בן-עוד אותה בילבול-מושגים גלותי של גאווה מופרזת מחד, והתבטלות מוחלטת מאידך. למשל: כל מה שנוצר כאן שווה אפס, כל מה ש-מייבוא מבחוץ — לא נורמלי.“

ביום כיפור. מבחינה פוליטית — ה-דימיון בין המחזה למציאות מדהים עד-יותר. הנה, יש במחזה רק ציוני אחד. הוא גואם ומטיף ללכת לפלשתינה ובסוף — נוסע לאמריקה. ישנם סוציאליסטים שעור-כים ארוחה בפרהסיה ביום הכיפורים וה-דתיים, העוסקים בפוליטיקה, מארגנים נגד-טורים אנגליים נגד אותם סוציאליסטים (ב-עצם יום הכיפורים), וזאת אומרת שהם בעצמם מוצגים כנגסטרים.

הבעלאת המחזה הזה דווקא, רואה מונדי חשיבות גדולה, בעיקר משום שלדעתו צריך לעודד במאים הבוחרים ברכים מקר-ריות. ולהיות במאי מקורי, פירושו של דבר, לקחת מחזה לא פופולארי ולנסות להתמודד איתו. לפי תחושתו ברנר היה לו כחומר ביד היוצר. כי במחזה יש אמת כואבת מאוד של טיפוסים מתפוררים נוכח בעיות קונקרטיות, אמת המתפרצת למרות השפה המליצית שהאוזן גדהמת לשמעה בהתחלה, אמת מהפכנית, אם כי הבימוי הוא לא בדיוק מהפכני.

אבל לניתוחים כאלה — יש מקום רק לאחר הצגת הבכורה.

מיברקים

כל מיני

הריונות

●●● **פפטיבל הזמר** של יום ה-עצמאות הקרוב יעלה מתדרירבטן, שכן כבר ידוע וגלוי ששתיים מתוך הזמרות ש-

מגן כציוני בן, מעבר לגבולין